

filmapilgul, kui nad ühe määratuma taljunurga ümber löndistwad, kadus poisid ära, ilma et nad temale midagi oleksiwad saanud ütelda. Ümberringi ei olnud kuski Mehilaste leeri jälgigi tunda.

Meie oleme petetud ja narris peetud selle kelmi poistese poolt, — ümises üks wana soldat.

Tema seltsilised oliwad niisama rahutumad.

Kapten rääkis iseenesele, ennast tigeada sõnade eest tagasi hoides: Ega see wälle kurjategija meid ommetegi löhju et toonud.

Suba oli ta walmis tagasiwinnemiseks märki andma, kui äkitselt luust ja üdist läbi läiw wali wileheal lölas. Brantslased pöödrasiwad, nagu nende wäikene juhataja neile oli näidanud, teisele poole määratumat taljunurka. Smelik pilt paistis neile filma. Kõrgel talju tasasel kohal nägitiwad nad umbes 50 Mehilast: ühed oliwad pilali maas rohu sees, teised mängisiwad kaartisid ja muid mängusid, aga mõned jälle magasiwad.

Nende lestel, kõrgel kohal, seisid wangi wõetud poistene ja waatas naeratades alla wäitese Brantslaste hulga peale.

Tema õlgadelt maha kukuw mantel säras auntähtedest, mida mässajad Mehilaste pealitud kandiswad.

Selle toleda koha metsiku waiatusesse lölas äkitselt hele lapse heal ülewalt.

— Kapten Melje, — hüüdis ta uhkete, — teie näete, et mina sõna pidasin; mina näitan teile seda, seda teie oisite: pealikut Wanshadorat.

— Galb nali! — ütles üks soldat. Poistese filmatulnud liikusiwad.

— Mina ei waleta mitte! — flsendas tema, — mõne päewa eest tagasi astusin mina oma isa asemele, selle teie Mehiku linna juures lahingis ära tapsite, ja flis mina wandusin, et mina teile oma isa eest lätte maksan. Aga nüüd, et teile näidata, et mina teid mitte löhju et ole toonud, — nõuan mina, et teie nii ruttu kui wõimalik, põgenete, sest et mina oma soldatite eest wastutomist kauem enese peale ei wõta.

Brantslased oleksiwad heameelega sellele n õifesele lahe teistkümnepäevasele pealikule tema häbemata julguse eest, millega ta neid narrinud, lätte tasunud, kui see neil wõimalik oleks olnud, aga tema ise wiis nad oma redupaita ja see ei oleks mitte õige olnud, kui ta seda mitte oma kasuks ei oleks tarwitunud. Neile ei jäänud muud üle, kui sõna kuulda ja tasa hiljulest ära põgeneda; nad taastiwad oma wangi.

Kaua pärast seda weel räägiti Brantslaste leeris selle poistese suurest julgusest, tema sübidusest ja waimu agarusest. —

Sulge süda on enam kui pool wõitu.

Amsterdami haige mees.

Rikkal rahwal on mõnikord ommetegi, hoolimata nende kullast ja hõbedast, nii mõndagi loormat ja haigust landa, millest waene mees, tάνu Jumalale, midagi ei tea; on haigusi olemas, mis mitte õhust ei tule, waid täie waagentest ja klaasidest, ja pehme toolidest ja siidi woodidest, nagu seda Amsterdami linna terweks tehtud rikas mees